

Miserend

Klotildliget:

február 5. vasárnap

ünnepi szentmise	9 óra
családok miséje	11 óra
egyetemi mise	20 óra
<i>Iz 58,7-10</i>	
<i>1Kor 2,1-5</i>	
<i>Mt 5,13-16</i>	

február 9. csütörtök 18 óra

február 11. szombat 18 óra

február 12. vasárnap

ünnepi szentmise	9 óra
családok miséje	11 óra
egyetemi mise	20 óra
<i>Iz 58,7-10</i>	
<i>1Kor 2,1-5</i>	
<i>Mt 5,13-16</i>	

Pilisjászfalu:

február 12. vasárnap 17 óra

Piliscsaba:

február 5. vasárnap 11 óra

február 10. péntek 17 óra

február 11. szombat 17 óra

február 12. vasárnap

regnumi mise	8 óra
szlovák nyelvű mise	9 óra
ünnepi szentmise	11 óra

Február 11-én délután 15 órától a Ciszterci Szent István Gimnázium nagytermébe (Székesfehérvár, Jókai u. 20) várják az Egyházmegye Családpasztorációs Irodájának szervezésében a családokat közös imádságra, ünneplésre. A **Házasság Napja** rendezvény célja, hogy megmutassa a házasság ajándék voltát és létfontosságát a társadalom jövőjét illetően.

***

Február 11-én 8 órakor a csabai templomban regnumos szentmise lesz.

***

Február 11-én 9 órakor a csabai templomban szlovák nyelvű szentmisét ünneplünk.

***

Február 11-én az egyes szentmisék után – a betegek világnapja alkalmából –, egy közös imádság keretében a betegek kenetének felvételére lesz lehetőség.

Imaszándékunk:

a betegekért.

A
Klotildligeti
Római Katolikus
Egyházközség hírei

XIII. évf. 6. szám

2017. február 5.

Ti vagytok a föld sója

Ha a só ízét vesztí, ugyan mivel sózzák meg? Nem való egyébre, mint hogy kidobják, s az emberek eltapossák. Ti vagytok a világ világossága. A hegyen épült várost nem lehet elrejtetni. Ha világot gyűjtának, nem rejtik a véka alá, hanem a tartóra teszik, hogy mindenkinek világítson a házban. Ugyanígy a ti világosságotok is világítson az embereknek, hogy jótetteiteket látva dicsőítsék mennyei Atyátokat! [Mt 5, 13-16]

Ti vagytok a föld sója. Vajon mit jelent ez? Ha az interneten keresünk rá – ugyan hol másutt? – nagyon sokféle választ kapunk. Mind egy-egy anekdota. A só hol szent, hol ördögöt és boszorkányt úz, hol méreg stb. Nehéz a sok babona és népi hiedelem közepette kihámozni, mire is gondolhatott Jézus. Igaz, a só ízéről beszél, és megmaradhatnánk ennél. De a bizarr kérdés, hogy ugyan mivel sózzák a sót, elbizonytalanít. A sót nem lehet ízesíteni. Ez egy paradox, és a vallás szereti a paradoxonokat. Jézus különösen.

A paradox leszoktat a világ digitális látásáról: fekete-fehér, igen-nem, mit

vettél a pénzemen? – kérdi a gyermekmondóka. A világ színes, s a nagy kérdésekre nincs valójában igen-nem válasz, még ha a langyosok gyanúsak is Jézus szemében. Mi akkor a megoldás? Ma már tudjuk, hogy a só az élet egyik feltétele. Ha veszítünk belőle, a veszteséget pótolni kell, különben elpusztulunk. Jézus magáról mondja: „Én vagyok az Élet”. Ezt az életet kell befogadnunk, ezt kell továbbadnunk. De jaj annak, aki sótlanná válik, hisz már halott. A halott ugyan hogyan adhatna életet? A paradoxhoz az is hozzá tartozik, hogy kevés só éltet ad, túl sok megöl. Lót asszonya ennek a jelképe. A Holt tenger ennek a memóriája Izraelben. És ez bizony nagy pofon mindenfajta fundamentalizmusnak. Nem arról szól a történet, hogy mindent konzerváljunk – erre a só valóban kiválóan alkalmas –, hanem arról, hogy íze, zamata legyen a dolgoknak. S persze a fényvel ugyanígy van. A túl sok ugyanúgy vakít, mint a kevés ugyanúgy. Keressük tehát a mértéket!

forrás: ulrichblog.wordpress.com

„Szívügy” a Klotildligeti „Jézus Szíve” Plébánia értesítője
Megjelenik: minden vasárnap
2081 Piliscsaba-Klotildliget, Klotild tér 1.
e-mail: klotildliget@freemail.hu
Internet: www.piliscsabatemplom.hu

Plébános: Szilágyi Szabolcs
☎ (30) 611-1296

px.sacerdos@gmail.com

Február elsején a szentatya Szent Pál apostol nyomán azt magyarázta el katekézisében, hogy miben áll a keresztény remény újdonsága, és arra biztatta a hívőket, hogy öltsek fel ők is az „üdvösség reményének sisakját”. Katekézisét teljes terjedelmében közöljük.

Mivel Krisztus feltámadt, biztos van élet a halál után!

Az előző katekézisekben elkezdtük a remény témájának tárgyalását, a remény szemszögéből olvastuk újra az Ószövetség néhány oldalát. Most pedig arra próbálunk rávilágítani, milyen rendkívüli mértékben gazdagodott ez az erény az Újszövetségben azáltal, hogy találkozott a Jézus Krisztus és a húsvéti esemény jelentette újdonsággal. A keresztény remény erényéről van szó. Mi, keresztények a remény emberei vagyunk!

Ez az, ami világosan kiderül már a legelső szövegből [az Újszövetség szövegei közül], amelyet írtak, vagyis Szent Pál Tesszalonikaiaknak írt első leveléből. {A katekézis előtt felolvasott szöveg: 1Tessz 5,4–11} Az imént hallott részletből kiérezhetjük az első keresztény igehirdetés egész frissességét és szépségét. A tesszalonikai egy fiatal, kevésbé korábban alapított közösség volt; mindazonáltal a nehézségek és megpróbáltatások ellenére erős gyökereket eresztett a hitbe, az Úr Jézus feltámadását pedig lelkesen és örömmel ünnepelte. Ezért az apostol szívből együtt örült mindenkivel, hiszen mindazok, akik újjászületnek a húsvétban, valóban „a világosság és a nappal fiai” [1Tessz 5,5] a Krisztussal való teljes közösség erejében.

A tesszalonikai közösség alapítása óta alig telt el idő, amikor Pál ír nekik, és csak néhány év választotta el őket

Krisztus húsvétjától. Ezért az apostol szeretné megértetni velük mindazt a hatást és következményt, amellyel ez az egyedülálló és döntő fontosságú esemény, vagyis az Úr feltámadása jár a történelem és minden egyes ember élete számára. A közösségnek nem annyira az jelentett nehézséget, hogy elfogadják Jézus feltámadását – abban mindnyájan hittek –, hanem hogy higgyenek a holtak feltámadásában. Igen, Jézus feltámadt, azt azonban nehéz elhinni, hogy a holtak feltámadnak. Ebből a szempontból ez a levél ma is időszerűnek bizonyul. Valahányszor szembesülünk azzal, hogy meg kell halnunk, vagy szembesülünk egy szerettünk halálával, érezzük, hogy hitünk próba elé van állítva. Mindenféle kételyeink támadnak, egész esendőségünk feltárul, és azt kérdezzük magunktól: „Valóban lesz élet a halál után? Újra láthatom majd és megölelhetem azokat, akiket szerettem?” Ezt a kérdést egy asszony tette fel nekem nemrég az egyik kihallgatáson, így fogalmazta meg kételyét: „Találkozni fogok az enyéimmel?” Nekünk is, a mai körülmények között, szükségünk van arra, hogy visszatérjünk hitünk gyökeréhez és alapjaihoz, hogy tudatosítsuk, mit tett Isten értünk Krisztus Jézusban, és mit jelent a halálunk. E bizonytalanság miatt mindnyájan félünk egy kicsit a haláltól. Eszembe

jut egy derék bácsika, aki azt mondta: „Én nem félek a meghalástól. De a jövőtelőtől félek egy kicsit.” Ettől félt. Látva a közösség félelmét és zavarát Pál arra biztatja a hívőket, hogy sisak gyanánt vegyék fel – főként a viszonytagságok és az élet legnehezebb helyeiben – „az üdvösség reményét”. Tehát sisakként. Látjuk tehát, mi a keresztény remény. Amikor reményről beszélünk, a szó köznapi értelmében általában valami szép dologgal kapcsolatban használjuk, olyasmivel, amire vágyunk, de ami lehet, hogy nem fog megvalósulni. Reméljük, hogy megtörténik..., vágyunk rá. Azt mondjuk például: „Remélem, holnap szép idő lesz!”, de tudjuk, hogy holnap csúnya idő is lehet... A keresztény remény nem ilyen! A keresztény remény olyasminek a várása, ami már megvalósult: a kapu ott van, én pedig remélem, hogy elérek a kapuhoz. Mit kell tennem? Haladni a kapu felé! Biztos vagyok, hogy elérek a kapuhoz. Ilyen a keresztény remény: haladni valami felé abban a bizonyosságban, hogy az ott van, és nemcsak én szeretném, hogy ott legyen. Ez a keresztény remény. A keresztény remény olyasminek a várása, ami már megvalósult, és ami biztosan megvalósul mindannyiunk számára. A mi feltámadásunk és szereteteink feltámadása tehát nem olyasmis, ami vagy bekövetkezik, vagy nem, hanem biztos dolog, mivel Krisztus feltámadásának eseményében gyökerezik. Remélni tehát azt jelenti, hogy megtanulunk várakozásban élni, és megtaláljuk az életet. Amikor egy nő észreveszi, hogy gyermeket vár, mindennap tanul várakozásban élni,

arra vár, hogy meglássa világra jövő gyermekének tekintetét. Így kell nekünk is élnünk, tanulnunk kell ezekből az emberi várakozásokból, meg kell tanulnunk abban a várakozásban élni, hogy meglátjuk az Urat, találkozunk az Úrral. Ez nem könnyű, de meg lehet tanulni. A reménykedéshez alázatos szívre, szegény szívre van szükség. Csak a szegény tud várakozni. Aki már el van telve magával és mindazzal, amit birtokol, az senki másba nem tudja bizalmát vetni, csak saját magába. Ezt írja Szent Pál: „Ő [Jézus Krisztus] meghalt értünk, hogy akár ébren vagyunk, akár alszunk, vele együtt éljünk” [1Tessz 5,10]. Ezek a szavak mindig nagy vigaszt és békét nyújtanak. Tehát szereteteinkért is, akik már itt hagytak minket, imádkoznunk kell, hogy Krisztusban éljenek, és teljes közösségben legyenek velünk. Van Szent Pálnak egy mondata, amelyet szintén a tesszalonikaiaknak írt, és amely nagyon mélyen megérinti a szívemet, valamint bizonyossággal és reménnyel tölt el. Így hangzik: „És így mindenkor az Úrral leszünk” [1Tessz 4,17]. Gyönyörű: minden elmúlik, de a halál után örökké az Úrral leszünk. Ez a remény teljes bizonyossága, ugyanaz, ami Jóbót erre a felkiáltásra indította: „Tudom, hogy megmentőm él. [...] Látni fogom, én magam, saját szememmel látom majd” [Jób 19,25.27]. És így mindenkor az Úrral leszünk! Hisztek ebben? Hogy erősebben higgyetek, arra hívlak titeket, hogy ismételjétek meg háromszor velem együtt: „És így mindenkor az Úrral leszünk.” És ott, az Úrnál majd találkozunk egymással!

forrás: Vatikáni Rádió